

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., a soudce Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **Služby od A do Z, s.r.o.**

sídlem Okružová 607/26, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. 7419/16/5300-22442-709739,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. 7419/16/5300-22442-709739, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti celkem pěti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně I. stupně“), jimiž jí byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen až prosinec 2011 a současně bylo stanoveno penále. Daň byla doměřena v návaznosti na daňovou kontrolu, v jejímž rámci bylo zjištěno, že žalobkyně uplatňovala nadměrný odpočet DPH na vstupu na základě fiktivních faktur za stavební práce provedené jejím subdodavatelem.

Žaloba obsahuje jediný žalobní bod, v němž žalobkyně tvrdí, že se stala obětí trestné činnosti. Žalobkyně má za to, že za situace, kdy jí přijímané zdanitelné plnění bylo skutečně dodáno, a zároveň byla v dobré víře, že z něj bude odvedena daň z přidané

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

hodnoty na vstupu, jí nelze následně doměřit daň pouze z toho důvodu, že se její subdodavatel dopouštěl podvodu. Žalobkyně upozornila, že byla následně obětí vydírání ze strany téže osoby, která byla strůjcem podvodu na dani z přidané hodnoty.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně toho, že jí přijaté zdanitelné plnění skutečně pocházelo od dodavatelů, kteří měli vystavit daňové doklady, které byly v účetnictví žalobkyně. Za takových okolností nemohl vzniknout nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu.

Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 13. 8. 2014 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola na daň z přidané hodnoty za období srpen až prosinec 2011. Během ní bylo zjištěno to, co již předtím vyplývalo ze zjištění Policie České republiky, totiž že daňové doklady na stavební práce od společnosti TRIGA Kolín s. r. o. (dále jen „společnost TRIGA Kolín“) byly zfalšovány.

Na základě závěrů daňové kontroly byly vydány dodatečné platební výměry správce daně I. stupně ze dne 13. 3. 2015, č. j. 1634552/15/2005-52524-109098 (srpen 2011), 1634839/15/2005-52524-109098 (září 2011), 1635041/15/2005-52524-109098 (říjen 2011), 1635248/15/2005-52524-109098 (listopad 2011) a 1635418/15/2005-52524-109098 (prosinec 2011), jimiž žalobkyni byla doměřena daň z přidané hodnoty a vyměřeno penále.

V odvolání žalobkyně poukázala především na to, že byla obětí trestné činnosti, v důsledku čehož byla původně bez svého vědomí zapojena do daňového podvodu. Zdůraznila, že zdanitelné plnění skutečně přijala a zaplatila.

V rámci odvolacího řízení byly do spisu založeny rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. 2 T 67/2014, a usnesení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha II, Odboru hospodářské kriminality – 1. oddělení, ze dne 30. 10. 2015, č. j. KRPA-437609-111/TČ-2013-001291 (o jejich obsahu soud pojednává níže v rámci vlastní úvahy o věci samé).

Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl napadeným rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016, č. j. 7419/16/5300-22442-709739. Uvedl, že ačkoliv není sporné, že zdanitelné plnění bylo pro žalobkyni skutečně provedeno, nebylo provedeno společností TRIGA Kolín, která měla vystavit příslušné daňové doklady. Žalovaný sice připustil, že žalobkyně tyto zfalšované doklady do svého účetnictví vložila až k nátlaku osob, jimiž byla vydírána, ani původní daňové doklady, které měly být vydány společnosti TRIOSTAV, s.r.o. (dále jen „společnost TRIOSTAV“), však nepovažoval za dostatečné k unesení důkazního břemene ze strany žalobkyně, jelikož ani společnost TRIOSTAV zdanitelné plnění pro žalobkyni neprovedla. Žalovaný proto dospěl k závěru, že nárok na odpočet daně žalobkyni nevznikl, a proto bylo namístě ji doměřit.

Městský soud v Praze, vázán v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem žalobních bodů, přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba je důvodná.

Vzhledem k tomu, že soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., rozhodl bez nařízení ústního jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Soud předesílá, že ačkoliv žaloba obsahuje jen poměrně obecně a laicky formulovaná tvrzení, lze v jejím textu jednoznačně identifikovat žalobní bod, v němž žalobkyně tvrdí, že v době přijetí zdanitelného plnění byla terčem až později odhaleného podvodu, o němž nevěděla a vědět nemohla. Soud při posouzení uplatněného žalobního bodu vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 4 Azs 285/2015-24, z něhož vyplývá, že obsah žalobních bodů nelze posuzovat přepjatě formalisticky, jelikož takový přístup by byl v rozporu s hlavním úkolem soudů ve správním soudnictví, kterým je ochrana veřejných subjektivních práv.

Žalovaný postupoval správně, pokud primárně zkoumal, zda v případě posuzovaného zdanitelného plnění žalobkyni vůbec vznikl nárok na odpočet DPH. Je však třeba předeslat, že podle § 72 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, (dále jen „zákon o DPH“) nárok na odpočet daně na vstupu vzniká plátcí okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost daň přiznat; k tomuto okamžiku je též třeba posuzovat, zda žalobkyně splňovala podmínky pro vznik odpočtu. Pokud jde o splnění materiálních podmínek odpočtu, není sporu o tom, že žalobkyně zdanitelné plnění v podobě stavebních prací skutečně přijala a použila je na výstupu pro účely svých zdanitelných plnění. Z formálního hlediska je pak pro samotný vznik nároku na odpočet rozhodující, zda žalobkyně disponovala fakturou obsahující identifikační číslo pro DPH, pod níž osoba povinná k dani uskutečnila dodání, plné jméno a adresu osoby povinné k dani a množství a druh dodávaného zboží (srov. např. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 10. 2015, C-277/14, *PPUH Stehcemp*, body 28 a 29). Pokud by žalobkyně prokázala, že disponovala fakturami obsahujícími veškeré požadované údaje, nelze jí odepřít nárok na odpočet daně na vstupu jen proto, že se později prokáže, že fakticky zdanitelné plnění nepřijala od osoby povinné k dani (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. 9. 2012, C-324/11, *Gábor Tóth*, bod 34, a výše citovaný rozsudek ve věci *PPUH Stehcemp*, bod 42).

Lze připustit, že judikatura Nejvyššího správního soudu za určitých okolností vyžaduje, aby daňový subjekt již ve fázi prokázání nároku na odpočet daně prokázal, že zdanitelné plnění skutečně obdržel od plátce daně uvedeného na faktuře (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103, a ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015-45). Jak ovšem Nejvyšší správní soud dodal v rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016-38, č. 3505/2017 Sb. NSS, bodě 23, *„po daňovém subjektu ... nelze vyžadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu a jež nemůže, ať již z důvodu zákonných překážek, anebo z důvodu faktického stavu věcí, zjistit a ověřit, pokud prokázal obsahem svých povinných evidencí, jakož i záznamem faktické realizace služby, že zdanitelné plnění spočívající v poskytnutí služby samo o sobě bylo dodáno a že bylo i zapláceno“*. V rozsudku ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 170/2016-30, Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„nelze důkazní břemeno daňového subjektu pojímat extenzivně a rozšiřovat je na prokázání i těch skutečností, ohledně kterých taková povinnost stíhá zcela jiný subjekt (zde správce daně)“*.

Dle názoru městského soudu z výše citované judikatury vyplývá, že pokud daňový subjekt prokáže, že zdanitelné plnění skutečně obdržel a zaplatil, přičemž k tomu předloží daňové doklady obsahující zákonné náležitosti, avšak správce daně má podezření na daňový podvod, nemůže řádný postup při jeho odhalení a posouzení jeho dopadů na nárok daňového subjektu (k tomu podrobněji níže) obcházet tím, že bude již ve fázi posouzení podmínek vzniku nároku na odpočet po daňovém subjektu požadovat, aby prokázal

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

skutečnosti týkající se primárně jeho dodavatele, nikoliv daňového subjektu samotného. Povinnost daňového subjektu prokázat jinak než fakturami, že zdanitelné plnění bylo přijato od konkrétního plátce daně, se aktivuje jen tehdy, když má správce daně relevantní pochybnosti o tom, že se daňový subjekt, který uplatňuje odpočet daně na vstupu, mohl subjektivně domnívat, že vůbec zdanitelné plnění přijímá od jiného plátce daně.

Mezi žalobkyní a žalovaným v odvolacím řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyně reálně přijala plnění, z něhož uplatnila odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, avšak nepřijala je ani od společnosti TRIGA Kolín, která byla uvedena jako dodavatel na daňových dokladech, jež byly součástí účetnictví žalobkyně v době provedení daňové kontroly, ani od společnosti TRIOSTAV, která měla být dle tvrzení žalobkyně uvedena jako dodavatel na daňových dokladech, které žalobkyně vložila do svého účetnictví v době přijetí zdanitelného plnění. Žalobkyně v doplnění odvolání doručeném žalovanému dne 11. 8. 2015 stavěla svou obranu na obdobných tvrzeních, která uplatnila v žalobě, tedy že byla v dobré víře, že zdanitelné plnění přijímá od osoby oprávněné jednat za společnost TRIOSTAV (bod 4 a 5 doplnění odvolání), přičemž obdržela řádné faktury vystavené jménem této společnosti (bod 6 doplnění odvolání). Žalovaný tedy zcela zbytečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsáhle pojednával o tom, že žalobkyně ve skutečnosti plnění od společností uvedených na fakturách nepřijala, ačkoliv tuto objektivní skutečnost žalobkyně nečinila spornou.

Žalovaný jednak v napadeném rozhodnutí přijal tvrzení žalobkyně, že ve svém účetnictví vyměnila původní daňové doklady vystavené jménem společnosti TRIOSTAV za nové, falešné faktury vystavené jménem společnosti TRIGA Kolín, a to pod nátlakem vydírání, kterému byla podrobena (k tomu podrobněji viz níže). Tato skutečnost tedy nemůže mít žádný vliv na otázku, zda žalobkyni vznikl nárok na odpočet daně na vstupu, neboť nastala až poté, kdy bylo zdanitelné plnění přijato, tedy kdy vznikly skutečnosti zakládající povinnost daň přiznat.

Žalobkyně dále tvrdila, že původně ke všem sporným zdanitelným plněním disponovala fakturami vystavenými společností TRIOSTAV, nacházela se však v obtížné důkazní situaci, neboť, jak tvrdila, k odstranění původních faktur byla donucena trestnou činností. Toto tvrzení žalovaný dle bodu 35 napadeného rozhodnutí akceptoval. Dále pak žalobkyně předložila jednu z původních faktur, v níž jako dodavatel byla uvedena společnost TRIOSTAV, která se v jejím účetnictví zachovala. Žalovaný nedospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že by tato faktura nesplňovala všechny formální zákonné náležitosti, vedl pouze úvahu o tom, že faktura neobsahovala číselné označení a razítko skutečně používané společností TRIOSTAV. Soud tedy vycházel z toho, že žalovaný považoval předloženou fakturu vystavenou jménem společnosti TRIOSTAV za splňující všechny formální zákonné náležitosti.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně vysvětlila, proč není schopna všechny původní faktury vydané jménem společnosti TRIOSTAV předložit, přičemž žalovaný toto její vysvětlení nezpochybnil, a zároveň jednu z dochovaných faktur předložila, přičemž žalovaný nezpochybnil její zákonné náležitosti, je dle názoru soudu nutné dospět k dílčímu závěru, že žalobkyně unesla své důkazní břemeno o tom, že splnila podmínky pro vznik odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu. Skutečnost zjištěná správcem daně a žalobkyní nerozporovaná, že zdanitelné plnění nebylo reálně dodáno společností TRIOSTAV, může být za daných okolností důvodem pro odepření odpočtu správcem daně z důvodu podvodného jednání, nikoliv ovšem proto, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ohledně skutečností rozhodných pro vznik práva na odpočet. Tím by totiž bylo v rozporu s výše citovanou judikaturou přesunuto důkazní břemeno ohledně podvodného jednání, respektive vědomosti žalobkyně o něm, ze správce daně na žalobkyni.

Žalovaný se tedy mýlil v bodě 30 napadeného rozhodnutí, kde bez dalšího uvedl, že již ve fázi posuzování vzniku nároku na odpočet byla žalobkyně povinna prokázat nejen, že disponovala řádnými fakturami vystavenými jménem společnosti TRIOSTAV, ale též, že zdanitelné plnění skutečně obdržela od společnosti TRIOSTAV. Takto široce pojaté důkazní břemeno kladené na žalobkyni v rámci posuzování splnění zákonných podmínek nároku na odpočet daně na vstupu v kontextu výše citované judikatury nemůže obstát. Tím spíše nemůže obstát bod 36 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný důkazní břemeno žalobkyně rozšiřuje dokonce i na skutečnost, že její dodavatel odvedl ze zdanitelného plnění daň na výstupu.

Zatímco některé pasáže napadeného rozhodnutí žalovaný koncipuje tak, že se žalobkyni nepodařilo unést důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro vznik nároku na odpočet daně (např. výše zmiňované body 30 a 36), jinde žalovaný provádí úvahy, které by odpovídaly zkoumání, zda došlo k daňovému podvodu, potažmo zda o tomto podvodu žalobkyně věděla či mohla vědět. Tak například v bodě 38 napadeného rozhodnutí se uvádí, že došlo ke krácení daně a že o tom žalobkyně věděla. V bodě 34 napadeného rozhodnutí potom žalovaný dospěl k závěru, že „*odvolatel vědět mohl a měl, že je součástí podvodu*“. Již uvedeným postupem žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni nárok na odpočet daně vůbec nevznikl, nemělo by smysl uvažovat o jeho odepření z důvodu podvodu; naopak pokud žalovaný posuzoval, zda jsou důvody pro odepření odpočtu kvůli podvodnému jednání, zjevně s tímto závěrem není kompatibilní závěr, že žalobkyně vůbec neprokázala, že jí nárok na odpočet vznikl. Žalovaný si měl podle zjištěného skutkového stavu vybrat pouze jeden z těchto nekompatibilních závěrů, a nikoliv odůvodňovat paralelně oba.

Jak vyplývá z výše uvedeného, závěr žalovaného, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro vznik nároku na odpočet daně na vstupu, neobstojí. Žalovaný měl tedy provést úvahu odpovídající podezření na daňový podvod.

Pojem „daňový podvod“ odůvodňující odepření nároku na odpočet daně na vstupu označuje situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60, bod 24, a judikatura Soudního dvora Evropské unie tam extenzivně citovaná).

Za předpokladu, že je prokázáno, že k daňovému podvodu došlo, je třeba u každého jednotlivého plátce zkoumat, zda o tomto podvodu věděl, či vědět měl nebo mohl. Současná judikatura Soudního dvora Evropské unie i Nejvyššího správního soudu jednoznačně dospívá k závěru, že ohledně těchto skutečností tíží důkazní břemeno správce daně, nikoliv daňový subjekt (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. 12. 2012, C-285/11, *Bonik*, body 35 a 37, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016-38, č. 3505/2017 Sb. NSS, bod 32, a ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, body 53 a 54).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Až v případě, kdy správce daně prokáže existenci daňového podvodu, a zároveň skutečnosti, na základě kterých lze učinit závěr, že daňový subjekt v době vzniku nároku na odpočet daně na vstupu mohl či měl o tomto podvodu vědět, přechází důkazní břemeno zpět na daňový subjekt, který musí prokázat, že učinil dostatečná opatření k tomu, aby se účasti na podvodném jednání vyhnul. Taková přiměřená opatření musí být identifikována správcem daně v závislosti na konkrétních okolnostech případu, avšak v žádném případě nelze vyžadovat, aby daňový subjekt ověřoval splnění podmínek nároku na odpočet daně na vstupu svého dodavatele (rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 6. 2012, C-80/11 a C-142/11, *Mahagében a David*, body 59 až 61, a výše citovaný rozsudek téhož soudu ve věci *PPUH Stehcemp*, body 51 a 52).

V nyní projednávané věci není sporu o tom, že k daňovému podvodu ve smyslu judikatury Soudního dvora došlo. Žalobkyně totiž ve skutečnosti neobdržela plnění od společnosti TRIOSTAV, jejímž jménem byly vydány původní daňové doklady, nýbrž od osoby podvodně se za tuto společnost vydávající, jež nebyla plátcem daně z přidané hodnoty. Žalobkyně však tvrdí, že sama byla terčem podvodu a v době vzniku nároku na odpočet byla v dobré víře, že zdanitelné plnění skutečně přijímá od společnosti TRIOSTAV. Žalovaný měl tedy posoudit, zda žalobkyně byla obětí podvodu ze strany svého dodavatele, aniž by o tom věděla nebo vědět mohla, přičemž důkazní břemeno v tomto ohledu leželo výhradně na něm. Napadené rozhodnutí však na tuto otázku neposkytuje uspokojivou a vnitřně konzistentní odpověď.

Z trestního rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. 2 T 67/2014, který je součástí správního spisu, vyplývá, že jednatel žalobkyně J. Z. byl obětí trestné činnosti skupiny v čele s tehdejší policií Z. G. Skutek, pro nějž byla tato skupina odsouzena, však započal až „na sklonku roku 2011“, zřejmě tedy až poté, kdy žalobkyně přijala zdanitelná plnění fiktivně fakturovaná na společnost TRIOSTAV. Z trestního rozsudku vyplývá, že jednatel žalobkyně byl obětí vydírání, jelikož mu bylo ze strany odsouzených vyhrožováno, že nezaplatí-li jim určité finanční obnosy, iniciují proti němu prostřednictvím svého vlivu v policii trestní řízení. Předmětem tohoto trestního řízení měly být jednak okolnosti úmrtí stavebního dělníka, který pracoval pro žalobkyni, jednak právě podvodná fakturace stavebních prací zajišťovaných fakticky odsouzeným M. B., který vůči jednateři žalobkyně vystupoval pod falešným jménem „H.“.

Soud předně konstatuje, že z uvedeného trestního rozsudku si nelze učinit žádný úsudek o tom, zda žalobkyně, respektive její jednatel J. Z., byli či nebyli v době přijetí zdanitelného plnění dobré víře ohledně toho, že M. B. vystupující pod jménem „H.“ je oprávněn jednat za společnost TRIOSTAV, jíž měly být vystavovány příslušné daňové doklady. Ve výše uvedeném trestním rozsudku je vedena úvaha, kterou žalovaný cituje v bodě 21 napadeného rozhodnutí, dle níž jednatel žalobkyně zřejmě neměl „naprosto čisté svědomí“, protože „byl ochoten řadu měsíců poskytovat nemalé částky při pohružkách úkony trestního řízení, které by jej zřejmě musely nechat zcela klidný, pokud by měl naprosto čisté svědomí. Zřejmě však právě proto, že tomu tak nebylo (ostatně v přípravném řízení i dílem využil zákonného práva odeprít výpověď), snášel i dlouhodobě jednání obžalovaných G. a B., aniž by to ohlásil.“ Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí konstatuje, že jeho závěry nejsou závislé na závěrech trestního řízení, ze skutečnosti, že uvedenou pasáž trestního rozsudku citoval, je však zřejmé, že z ní vycházel jako z podkladu pro své rozhodnutí.

Městský soud konstatuje, že uvedená úvaha trestního soudu je jednak nepřipustná, jednak neposkytuje žádné použitelné skutkové zjištění pro řízení o doměření daně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

z přidané hodnoty. Předně o dobré víře žalobkyně v době přijetí zdanitelných plnění nemůže nic vypovídat skutečnost, že její jednatel v trestním řízení využil práva nevypovídat, neboť by tím byl porušen princip presumpce nevin. Ze skutečnosti, že jednatel žalobkyně v trestním řízení tohoto svého práva využil, nelze o jeho případném vědomí o daňovém podvodu, a potažmo ani o vědomí žalobkyně dovozovat vůbec nic. Ani skutečnost, že se jednatel žalobkyně nechal po určitou dobu vydírat, nemusí nutně vést k závěru, že se oprávněně obával trestního řízení, jímž mu bylo vyhrožováno. Jednak se toto hypotetické trestní řízení nemělo týkat jen vyšetřování daňového podvodu, ale též okolností úmrtí zaměstnance žalobkyně, které s daňovým řízením nikterak nesouvisí, jednak se jednatel žalobkyně mohl důvodně obávat i toho, že by proti němu skupina vyděračů v čele s příslušníkem policie mohla iniciovat trestní řízení i přesto, že se žádného trestného činu nedopustil.

Žalovaný dále vycházel z usnesení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha II, Odboru hospodářské kriminality – 1. oddělení, ze dne 30. 10. 2015, č. j. KRPA-437609-111/TČ-2013-001291, jehož závěry reprodukuje v bodě 28 napadeného rozhodnutí. Zde se mimo jiné uvádí, že jednatel žalobkyně „*započal odebírat služby od pana ,H.‘ – od osoby, která jej náhodně oslovila na stavbě, prokázala se mu výpisem z obchodního rejstříku a požádala ho o spolupráci*“, a že „*až v lednu nebo v únoru roku 2012 se dozvěděl, že doklady vystavené ,H.‘ by měly být fiktivní*“.

Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí opakovaně zdůrazňuje, že není povinen ze závěrů policejního orgánu vycházet, v čemž se s ním lze ztotožnit, zároveň však z těchto závěrů evidentně v napadeném rozhodnutí vycházel. To soud vyvodil jednak ze skutečnosti, že ohledně okolností věci, jak vyplývají z usnesení policejního orgánu, žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl žádnou vlastní úvahu, jednak z toho, že v bodě 37 se výslovně uvádí, že žalovaný ze zjištění policejního orgánu vycházel. Pokud ovšem z prověřování vedeného policejním orgánem vyplynuly výše citované skutečnosti, které žalovaný převzal do svého rozhodnutí, aniž by odůvodnil případné odlišné závěry, nelze bez dalšího dospět k závěru, že si žalobkyně zapojení do podvodu byla nebo mohla být vědoma.

Pokud žalovaný převzal závěr policejního orgánu, že se jednatel žalobkyně o falešných daňových dokladech vystavených M. B. jednajícím pod jménem „H.“ dověděl až na začátku roku 2012, zároveň tím vyloučil možnost, že by žalobkyně v době přijetí zdanitelných plnění, tedy v druhé polovině roku 2011 věděla, že je součástí daňového podvodu. Je naprosto irelevantní, že se žalobkyně o daňovém podvodu dověděla následně, neboť dle výše citované judikatury je pro oprávněnost uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu rozhodující dobrá víra daňového subjektu v době uplatnění odpočtu. Není tedy rozhodné, že se žalobkyně později o podvodu dověděla a že v důsledku vydírání ze strany Z. G. a spol. původní falešné faktury, které měly být vystaveny společností TRIOSTAV, vyměnila za falešné faktury společnosti TRIGA Kolín.

Žalovaný měl tedy přistoupit ke zjišťování, zda byly přítomny okolnosti, na základě kterých žalobkyně mohla či měla vědět, že je součástí podvodného jednání; především měl posoudit, zda žalobkyně mohla vědět, že ve skutečnosti se společností TRIOSTAV nejedná. To, že správci daně dokazováním zjistili, že daňové doklady vydávané společností TRIOSTAV měly jinou číselnou řadu a byly opatřovány jiným razítkem, pro toto posouzení není podstatná, neboť pokud by žalobkyně měla dobré důvody domnívat se, že s touto společností skutečně jedná, stěží by po ní bylo možné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

požadovat, aby si ověřovala, jak přesně vypadají její daňové doklady a obvykle používané razítko. Jinou úvahu k posouzení toho, zda žalobkyně mohla vědět, že se společností TRIOSTAV nejedná, však napadené rozhodnutí neobsahuje.

Soud tedy konstatuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů. Žalovaný na jedné straně na základě důkazů navržených žalobkyní (zejména zachované původní fiktivní faktury společnosti TRIOSTAV) a závěrů trestního řízení, které do svého rozhodnutí převzal, identifikoval některé skutkové okolnosti svědčící o tom, že žalobkyně byla součástí podvodného jednání nevědomě, dospěl však k opačnému závěru, aniž by jej dostatečně odůvodnil a unesl ohledně něj důkazní břemeno, které jej tíží. Nebylo tedy již namístě přistoupit k poslednímu kroku posuzování podvodu na DPH, tedy ke zjišťování, zda žalobkyně v duchu aplikovatelné judikatury učinila všechna opatření k tomu, aby součástí podvodu nebyla. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má na náhradu nákladů právo ten účastník, který byl v řízení úspěšný, v tomto případě tedy žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla v řízení zastoupena, jí vznikl pouze náklad v podobě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč; tuto částku jí soud tedy přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.